

1. RÉSZ

1943-1950

Ajándék

Itt adunk egy ajándékot,
 Nem túl drága, se nem szép,
 Használni fogod ott,
 Hol egy pad van, mint egy feneketlen szék.
 Elkészülve rá nem esel belé,
 Hanem görcstől összhúzva mondd:
 "Ki vele, s beléd
 Ki megkínzóm volt!
 Te jótafony lyuk, nyeld el hamar,
 S ha egyszer netalántán kikivánkoznék,
 Onnan, ha elmenni akar,
 Csak növesztőszerként
 Az udvarban szórják szét."
 Te pedig a beszéddel kísért cselekvést
 Befejezván, e tárggyal szabadulsz meg
 Még a nyomától is.

Szeretettel adjuk tehát neked
 —Bár nem érdemled meg
 Minthogy nem éred be azzal e cselekvést
 Mellyel mi végezzük, s jobb kell neked—
 Hogy megkönnyítsük vele
 E tervszerű kiürítési műveletet.
 Ha használod, ne gondolj ránk,
 Csak vagy előtte vagy azután,
 Ha mégis eszedbe jutunk, jót kívánj!

Jó kiürítést kíván
 Családod

(A háború miatt papírt is nehéz volt beszerezni. 1943-ban Édesapámnak tréfából egy tekercs WC parirt adtunk „ajándékba”, mert ő mindig összeszedte az ebéd után a szalvétákat erre a célra. Így született első versem.

"Tervszerű kiürítési művelet" a rádióban használt kifejezés volt a hadsereg visszavonására.)

Betegen

Mintha hat kazán fütene
 Olyan melegem van.
 A környék minden üzeme
 —Lehet úgy vagy hatvan—
 Mind a fejemben dübörög,
 Mind egyszerre zörög...
 Megbolondulok.

Óraszám nézném az eget,
 De nem láthatom.
 A csúnya szürke menyezet
 Úgy néz, mint egy gnóm,
 S a napot, a szelet, a felhőt
 Fájó szemem elől
 Mind eltakarja.

Mert fáj a szem és fáj minden,
 Sajog, viszket, ég és szúr,
 Nem enyém már lábam, fejem,
 A fájdalom az úr
 Bárhogy is tagadnám
 (Mint szerelmét a lány)
 Egész testemen.

Végtelenül hosszú órák,
 Terméketlen napok,

Az átvirrasztott éjszakák:
 Ezek elől futok.
 Elpocsékolt tőkét jelent:
 Gyorsan fut a jelen
 És már csak a múlt marad.

1949

Búcsúzni...

Búcsúzni voltam ma Nálad,
 Éltünk bár nyugton folyik,
 Holnap már harcba megyek tán...

Könnyes az arcod. Ha mondom
 Szívedbe vág most a szó,
 Vágyom, kívánom a harcot
 Bár halál várjon rám ott.

Élni a szebb, jobb hazában
 Férfinak nagy, igaz cél,
 Új haza épül a harcban
 Szebb jövőért hull ott a vér.

Harcba megyek, de mint győztes
 Egy nap majd visszajövök,
 Elmegyek azért, ami véges,
 Visszahoz az, aki örök.

Mit szánt sorsomnak az Isten?
 Harcmezőn pusztulok el?
 Új, szabad földbe temetnek,
 Boldog a nép, mely ott él.

Könnyet már most ne ejts értem,
 Élek! S fiatal vagyok.
 Nyugodj meg kedves, a vészben
 Megvéd majd gondolatod.

Álmodj hát nyugton, az éjben

Rémképet rólam ne láss —
 De imádat mondva, a végén
 Ott legyen majd a fohász:

Hozd vissza nékem őt Isten,
 Ember legyen majd megint,
 S tedd lelkét olyan széppé.
 Mint amilyen a tiéd ...

1949 03

Légy ember

Ködös novemberi délután.
 Az emberek begombolkozva,
 Zárt szívvel mennek az utcán
 Belefelejtkezve önmagukba.

Csak azért, mert nem mosolyog
 A ragyogó, azurkék ég,
 A meleg, ölelő napsugár,
 Kivetkezel az emberségből?

A másik embert ütni, rúgni
 Kövezni, leköpni jól esik,
 S a feldobott kőről nem tudni,
 Hogy egyszer majd le is esik?

Ütni könnyű, rúgni is könnyű,
 A megkínzott fejre tövist törni,
 De képes volnál-e a szörnyű
 Megaláztatást szótlán túrni?

Pedig nézd: nem Krisztust mutatom,
 Az emberfölötti Ideált,
 Hanem amott az utcasarkon
 Azt a nénikét, aki ide állt

Könyörögve, pár fillért kérve,

S megtántorodott, mikor meglökted;
 A gyereket, utca kövére
 Került aranyos drágakövet,
 Kinek összetörted babáját
 Eszeveszett rohanásodban.
 Az eszelősen nézi hátát
 Kabátodnak, s nevet bajában,

A gyerek egy kicsit pityereg,
 De már nem is törődik veled,
 Fut, rohan, tapsol, dalol, nevet —
 És bizony övé a szebbik élet!

Hát idáig jutottunk volna!
 Fekete gyász már az életünk,
 Csak gyerek és bolond mosolyogna?
 S mindezt azért, mert nincs kék egünk?

Ember, ébredj! Csak mosolyogva,
 Dalolva élet az élet.
 Búsulni sírban oszladozva
 Is ráérsz. De elmegyek véled

Oda is. Szemébe nevetünk
 A vén halálnak is cimbora!
 S aki nem nevet velünk,
 Az kösse föl magát — morogva.

1949 09

Első szerelem

Kaszás halál,
 s mit megnyergelt Szent Mihály,
 a fa ló — gondolni
 ezekre, meghalni
 pláne,— nem volt időm.

Meghalni sem volt időm:
csak ezért éltem.

Aztán egyszer
egy nap, gyerekésszel
néztem a világot,
láttam sok virágot,
pirosat is meg sárgát ...
s már nem láttam párját
egy barna leánynak.

Sose tettem,
most: szerelmes lettem.
Szedtem a virágot,
nem láttam világot
mást, őrajta kívül.
Azt hittem, örül
a Gondviselés

engem rendelt.
Már nem tudtam, éjjelt
azért csinált az Isten
hogy sokat pihenjen
főleg, ki szerelmes,
mert a szenvedelmes
szerelem fáraszt.

Boldog voltam.
Folyton fogadkoztam,
esküdöztem, hogy ő
lesz a drága nő,
kit oltárhoz viszek!
S az ok, miért hiszek:
Ő is hiszi ezt.

Virrasztottam.

Sokszor ébren voltam
még hajnalban is, de
mikor reggelente
a vekker felverte
az egész házat,
én nem hallottam.

Mint soha régen,
hideg volt a vérem,
(nem szívem!) Ő kért, hát
úgy *vettem* a szilvát—
pénzért. Új élet volt,
a fék szájamban volt,
ott is maradt.

Hittem, reméltem,
ambrózia volt étkem
és nektár az italom.
Szép volt a jutalom
odaadásomért:
„ne haljon meg” — azért
éltem, mert Ő kért.

Ó én bolond!
Csak az lehet boldog,
ki szerelmes nem lett.
Az eset így esett:
Nektár volt italom,
mégsem tetszett a dalom,
szépen otthagytott.

Élek, mint a
 letaglózott birka.
 A világon semmi
 értelme már élni.
 A haláltól nem félek,
 az ok, miért élek:
 ebsont beforr!

1949-09

A mai világ

A csengő-bongó boldogságpatak
 Sok ember mellett észrevétlen elszalad.
 A kékmadár hajhászása közben
 Elhagyják a dalt — s az élet elmarad.
 Bár körben sok boldogság-sziget,
 Mind délibábot kerget esztelen.
 Ha lányszemek pillantása éri,
 Boldogságot, eszményt félretéve
 Olcsó kéjjel hamar beéri
 S a pillanattól eltelve,
 Az évek drága báját
 Egy tál lencséért
 Elcseréli.

Várlak

Azt mondtad, eljössz. Várlak nagyon,
 Feledve múltat tárom karom,
 Várlak azóta. Nem jöttél el.

Szivembe támad száz új kétely:

Mégsem igaz hát? Kegydíj volt csak,
 Ágyban mert láttál, jó szóval csak
 Órákra szóló gyöngé vigaszt
 adni akartál, bár tudtad azt,

Hogy ez a játék újra fakaszt
 Száz új sebet majd? Szögge akaszt
 Új szerelem mindent, ami volt,
 S minden, ami régi, egyúttal holt?

Már szobában úr a sötét.
 Lépteket hallok ... mégsem tiéd ...
 Múlik a nap már ... nélküled múlt ...
 Egy nappal újra hosszabb a mult.

De a jövőnek ködfátyolán
 Vágyó szemmel, barna kislány,
 Téged látlak, és mellettem vagy!
 Álomkép, élsz-e vagy csak köd vagy ? ...

1949-10

Álmodozás

Délutánon Vele leszek!
 Csókot adok, csókot veszek ...
 Szerelmünknek nincsen vége,
 De jó lesz a séta Véle!

Lecsapott a tanár-kánya
 S feleltem én —
 Szekundára

Pesti élet

(Gyümölcs-mese)

Almát kaptam ma reggel.
Szíves szóval, szeretettel
szép lány adta,
kínálgatta.

Mosolya a szép leánynak
piros héja az almának
felvidített,
erőt adott.

Megköszöntem az almát
(csókban adtam az árát),
elköszöntem,
tovább mentem.

Zsebemben volt az alma,
és a lánynak víg dala
a fülemben
továbbcsengve

soká kisért utamon,
(pedig ő az udvaron
mást dalolt
s máshoz szólt.)

Árok partján leültem
és zsebemből kiszedtem,
kézbevettem,
megtöröltem

piros almát, mosolygót,
édes nedvvel kínálót

megkóstoltam —
el is dobtam.

Mert a héja piros volt
de a húsa rohadt volt.
Szép ott kívül,
rohadt belül.

1949-10

Lázálom

Pattan a kályha, lobban a tűz.
Rád várok kislány. Szerelmed üz,
Nem hágy nyugodni. Éjjelen át
Rémképeket látok, gyötör a láz.
Ébredve reggel már a lidérc
Távozik. Mégsem nyughatom. Élcs,
Rossz tréfa volt tán csak szavad,
S Téged szeretni mégsem szabad?

1949-9

Gondolatok

Egyedül vagyok.
Hiába hallok
Vigasztaló szót,
Sok szépet és jót
Mit rólam mondtok,
Egyedül vagyok.

Tágas a világ.
Van benne barát,
Értem aggódó,
S rám acsarkodó.

De miért szeretnek?
Tán, mert ismernek?
Mi van bennem jó,
Szeretetre méltó?
Csak, mert szeretek,
Csak azért szeretnek?

E kegyből élek.
A haláltól félek,
Mert adósságom
Sok, le kell rónom.

Az élet fonák
És tágas a világ.

Furák, kik szeretnek,
És akik gyűlölnék;
Tudniok kell azt,
Nem adok választ.
De ők csak ismernek,
Azok kik szeretnek?

Szerető lélek,
Csak neked élek.

Idegen ember
Néz velem szembe
—Tükörbe nézek—
Milyen a lélek?
Vagy milyen a tested?
Idegen vagy, ember!

1949-10

Tegnap

Tegnap beszélgettem veled.
Azt kérdezted, mi bajom?
Más felé fordult szerelmed
Emiatt nem nyughatom...

1949-11-25

Nehéz óra

Minden idegem csendet kíván.
S zaj van mindenütt, kint az utcán,
A házban, a szobában. Roppan
A bútor, a porszem is koppan.
Írni szeretnék, elmondani
Azt, ami fáj, és kiáltani,
Üvölni ... magam sem tudom
Mit ... Nagyon fáradt vagyok, nagyon.
Írni nem tudok. Minden rímet
Mint vak tyúk hullott szemet,
Találomra úgy szedek.
Hol vagytok még álmaim, sikerek?

Beszélni? Ugyan kinek? Annak,
 Ki születésem óta bajnak,
 Veszélynek mindig felfogója?
 Illő most már, hogy fia óvja.

Üvölteni? kiáltani?
 A világnak azt elmondani,
 Ami fáj, hogy röhögjön rajta
 Mind az az ocsmány, piszkos fajta,
 Az „ember” nevet mely bitorolva,
 A szépet kicsúfolva hordja,
 A nemest rútul megtiporva
 A sebet sóval gyógyítgatja?

Nem! Túl jó mulatság lenne ez
Azoknak. Aki velem érez
 Mondatlanul is tudja bajom,
 Tán únja is, ha mindig mondom.

Így hát várom, míg a szép tavasz
 Számomra is virágot fakaszt.
 Az majd megcsókol, meg is hallgat
 S az úton végig velem ballag.

1949-11

Claudius Tiberius Nero krónikája

Néró most a császár.
 Palotája: vásár.
 Fogadást ha veszített,
 Pár fejet leüttetett.
 Így veheti meg borát,
 Tarthatja sok szajháját,
 Mert, ki mérgét béfalta,
 Vagyonát is ráhagyja.
 Kéme is volt pár száz
 S a besúgók számát
 Nem is tudja megmondani,

Fejében megtartani.

Szép az élet Rómában,
Mint arany kalickában:
Fütyül ott is a madár,
Bár tudja, rá mi vár,
Nérónak nagy bendője
Lesz majd temetője.

Mert mindenkit elnyel,
Csak, ki győzi pénzzel
Fizetni besúgóit,
Arannyal a kémeit,
Az kerüli el a fogát.
Valaki, ha Fortunát
Leláncolja, s „jóbarát”
Megtudja gazdagságát:
Felvághatja az erét,
Eresztheti véréét.

Mert kijátszani sorsát,
Vagy Nérónak az étvágyát
Betönni úgysem lehet.
Magában egy jót nevet,
Felvágja az eret.

Így legalább egyszer
Mondhatja: a rendszer
Kegyetlenül ócska már...
(Egész életében várt
Erre a szép pillanatra)
És alig egy órára
Azután, hogy ezt mondta,
Ott a császár préтора.

Jó akkor már öneki...
Alvilágból üzeni,

Néró akaszd fel magad!
 Ha a császár megpukkad
 Sem tudja felkelteni,
 Példásan megbüntetni.
 Egész Róma nevet rajt,
 De nagy lesz a bosszú majd!

— — —

Az isteni Caesar felgyújtatta Rómát.
 Aki akkor megmaradt,
 A keresztfán elszáradt.
 Hogy ezt megírhattam,
 Annak rövid oka van:
 Hiába nagy a zsarnok,
 Túléli majd az irnok ...

1949-11

Rectius vives

(Horatiushoz)

Csakugyan, jobb lesz az az élet
 Mely egyformán távol tart téged
 A veszélyes parttól
 S a szabad óceántól?

Az arany középutat járva,
 Szép fehér bőrödre vigyázva
 Nagy bánatod nem lesz,
 Sokat nem is veszthetsz,

Mert nincs miből sokat vesztened.
 De mit gondolsz: lesz-e örömed?
 Boldogság és bánat
 Gyakran együtt járnak!

Nem vállalod a hegyek sorsát?
 De nézd: bár vihar a homlokát
 Századok százada

Óta ostromolja,

Erősen áll fenn a büszke szirt.
Csak az, aki magasra szállni bírt,
És mert alkotni nagyot,
Az bírja a holnapot.

Ne féld a bukást, ha égben szállsz,
Feszíts vitorlát, ha vizen jársz,
Buktál? Indulj újra
S légy a világ ura!

1950

Kérdés

Szeretsz? Ó bár tudnám,
Kell-e még várnom árván,
Vagy te vigyázol már rám?

Psalmus

Feléd nyújtom a két kezem,
remegőn, fájón rebegem:
Segíts!

Tebenned minden reményem,
Te vagy a vágyam, életem,
Segíts!

Tisztulni bűnnek sarában,
lakhatni Isten sátrában
Veled!

Kicsi mécsek piros fényében
Találkozni testben, vérben
Veled!

Hogy az Ige teljesedjék,
és megtaláljuk a békét
Veled,

Tebenned és általad.
 Megívhatatlan váradat
 Védd meg!

Kúzködő Szentegyházadat
 és szétszéledő nyájadat
 Védd meg!

Hogy a Te utadon járjunk,
 Tiszta lelkünk, ifjuságunk
 Védd meg!

Az Atya áldása,
 Fiú megváltása,
 Szentlélek közbenjárása
 Vigyen mennyországba!
 Amen.

1950

APRÓSÁGOK, TÖREDÉKEK

Hogy vagyok?

Azt kérdezted tőlem tegnap, ott
 az őszi ég alatt, hogy vagyok?
 Nyugszom, — bár jól tudom az Élet
 mozog, a nyugalom már halál.
 A vén kaszás, ha most elém áll
 Vajjon milyen lesz az ítélet?
 Bizony nem tudom...

1949-11-25

Reménytelenség

Fut egyik nap a másik után,
 Én meg csak állok, állok bután,
 S nem tudom, mit tegyek.
 Agyam üres, pihen a tollam,

Bár tudom, visszahozhatatlan
Múlnak, repülnek a percek.
Eddig nem ismertem pihenést,
„Kurta az élet, az idő kevés”.
Haszontalan fut a végtelen
Időfolyam. Megállítani
Nem lehet, csak állni és várni
És nézni az időt esztelen.

1949-11-25

In vino veritas
Borban az igazság.
Így mondották ősapáink,
Valljuk mi is, unokáink.

1949

Egy délelőtt

Álmosan néztem
A téntás padszélén
Táncoló sugarat.
A zsongó csendbe
Leszállnak szememre
Barna álom-madarak.

1949

Ideáлом

A két szép szem oly ismerős,
A száj, mosollyal viselős,
Csókra hívó, kacérkodó,
Meggypiros kis bimbó.
A homlok boltja mögé zárva,
Csak szívek rejtekútját járva
Ott trónol a tisztaság.
Nem remete szíjkorbácsa,
Istennek remek szép virága,
Vidám, dalos boldogság.

1949

Váratlan találkozás

Azt hittem, mindent elfeledtem,
S szerelmem rég feledve már.
Tegnap, hogy Veled beszéltem,
Feltámadt újra *az* a nyár.

Újra éreztem a csókok zamatját,
A tavasz suttogva szólít megint,
S a téleesti óra boldogságra vár.

De temetnem kell szerelmem reményeit,
S másnál keresnem vigasztalást,
Így érve el a boldogságnak éveit
Mely Hozzád oly közel van már.

1949

Találtam egy szívet

Találtam egy szívet.
Vagy ő talált meg engem?
Visszaadta hitem,
Erőm s életkedvem.

1949

Iskolában

Unom az alvást,
Álmodva tanulást,
Unom az unalmat.
Mindenki szürke,
A napsugár is szürke
Tintás padszéleken.

— — —

Amint lehajtom fejemet a padra
Zsebemben illatos kis levél zörren.
A padban egy név mélyen bekarcolva—
Az álom helyébe boldogság szökken.

Mint filmek montázs felvételein,

Szőke copfos lányfejek nevetnek rám
Mindenünnen. Padon, könyvek szélein
Jelennek meg, s a mogorva vén táblán... 1949

Szerettem

Boldog izgalommal suttogod:
Ez lesz a legszebbik tavaszod ...
Boldogságoddal – nem is sejtéd–
Végső reményeimet temeted.

1950-02-13

---

*„Omnia omnibus” – mindenkinek mindent.
Nem a művészet halhatatlan, hanem az élet!*

Szeretném

Szeretném dalolni ezrek jajját,
Fájdalmak énekét, kinnak dallamát,
De lantom még gyenge, hangot nem ad,
Játék csak énekem, nem pedig vér-vád. 1949

A király

Tövis koronázva, megköpdösve,
Király vagy Te mindörökre.
Véresre vertek, feszítettek,
Győzelemre segítettek
Hősei a nagy Életnek.
Győzni fogsz mindazok felett
Kik csúfolnak, korbácsolnak Téged,
Hiába kacagnak kínhalálodon,
Hiába vernek végig nyájadon.

1949-12-20

Egy Mécs versre

Üzenetet kaptunk messze földről...
Csillagfordulásról, rejtett erőről

Mesél. Hinni, túrni, remélni tanít
És reménye fényével magvakít.

1950-01

A „Virrasztók”ra

„Aki meghalt, fel nem támad...”
És ha mégis? Ha a bánat,
Ha a bánat örömnapra támad,
S a virrasztók hadának
Elcsukló jajjára
A hulla felállva
Életre kel?!

1950-01-23

Hívás

Véreim!
Vonuló felhők sötét átka borul ránk.
Ólommal terhes korbács sújtja hazánk.
De minden csapásán felbuggyan a szó!

Lázít, hív ez a magyar riadó
Majd ezredéve. S mi csak alszunk?
Nem! Már ébred, indul viharunk
Mely elsöpör minden szemetet!

1949

Zászlók

Csillagos és sávós,
Vérvörös, zöld zászlók,
Mikor ér véget már tombolástok?
Akkor a magyar újra csak magyar lesz
Nem idegen rongya, mit az gúny áron
Elad és megvesz.

1949

Háromszor ugyanarról

Sok hét óta újról
Ráléptem az útra
Mely felfelé vezet:

Szakadékban jártam
S a Pásztorra vártam,
Hogy eljöjjön értem.

Az Úrhoz, Krisztushoz megyek. Nem hiába vártam, kértem...

Égig szárnyal lelkem
 Mert Krisztusra leltem.
 Templom csarnokában
 Várt rám egymagában:
     Maga az Itélet.
     Leborulni illet.
     Szeliden felemelt
     S szent sebeire ölelt.

1950

Köszönet "Gis"-nek

Köszönöm,
 hogy újra szabad mosolyogni,
 hogy megtanított feltámadni,
 hogy kézenfogott és elvezetett
 az Atyához, mint kisgyermeket
 ki elkódorgott, a Pásztorhoz,
 veszett juhok az Akolhoz.

Köszönöm,
 hogy meg nem vetett, rám mosolygott,
 hogy bajaimban meghallgatott,
 hogy küzdelmemben erőt adott,
 mert gyenge voltam s elhagyatott,
 nem volt erőm a küzdelemhez,
 nem volt kedvem az életemhez.

Köszönöm,
 hogy visszaadta vesztett hitem,
 hogy eltörte minden bilincsem,
 hogy megszabadít önmagamtól.
 Távoll voltam Uramtól,
 Mert nyűg és bilincs leszögezett;

Madár voltam, szárnyaszegett.

Köszönöm,

hogy megmutatta a kék eget,
 hogy gyógyította a lelkemet,
 hogy a sas most újra repülhet,
 a nappal újra szembenézhet,
 ível, szárnyal a magas égen,
 az Úrhoz repül, úgy, mint régen.

1950

Szeretnék

Szeretnék

Könnyes szemetekbe mosolyt lopni,
 Gyászos szivekbe napsugárt,
 Összetört szívvel mosolyogni,
 Virágot töretlen hagyni,
 Hogy más boldog lehessen,
 Síkos jégen ügyelni, hogy el ne essen,
 Ki perccel előbb ellökött,
 Szív-kötötte csomót oldani
 Azért, ki onnan elkötött,
 S mindezért magamat
 Boldogabbnak mondani...

*Az Úr 1950. sok csalódást, sok örömet, sokszor bukást, még
 többször Krisztust hozó évében.*

Szagosmise

Régi templom ódon illatában
Öreg barát mormogva miséz.
Kopasz feje csillog a napsugárban,
Remegő hangon hirdet ó igét.

A ministránsok kopott bársonyában
Másik vén áll: térde remegő.
Úgy tűnik a barna félhomályban
Halál-vendégre vár már mindkettő.

A rács előtt egy gyerek térdel,
Fehér ruhájú áldozó.
A papon függ csillogó szemével,
Lelke tiszta, szive jó.

Az agg reszketve lép elő,
S két szempár egymásra talál,—
Összefolyik így múlt és jövedő,
És szégyenkezve sompolyog a Halál...

Virágvasárnap

Napsütötte utat végig
 Százak, ezrek szegélyezik,
 Állnak, várnak, hozsannáznak,
 Telt torokkal kiabálnak.
     Ruháikat leterítik,
     Pálmaágot meglengetik,
     Fejedelmet emlegetnek,
     Harcos királyt ünnepelnek.

Pedig, ki jön, nem király az,
 Ki hódító harcot támaszt,
 Királya a szelídségnek,
 Szépnek, jónak, szeretetnek.
     Nem jön lovon, nem kísérik,
     Harcos tervek nem igézik,
     Lassan baktat – számárháton,
     Békés, csendes szegény-barmon.

Bevonul a szent városba
 –Ragyog a Hegy sziklás orma–

Halleluja! zendül hosszan,
Fáradt csacsi lába csosszan.

1950

Nagypéntek

Megszakadt az ég kárpitja,
Nem süt ránk az Isten napja!
—Kint a Hegyen, nagypénteken
Függ az Isten vaksötétben —

Daloljatok az Úrnak

1950 szenvedő magyarjainak

Ne a nyugalomnak álmos hozsannáit,
Boldogságnak áradó hallelujáit
Zengjétek a Golgota felé!
Daloljatok az Úrnak!

Szijkorbácestól vérző háttal,
Kínlódástól habzó szájjal,
Eget verő Tedeumot
Daloljatok az Úrnak!

Amikor a spanyolcsizma szorít,
Mikor a meggyötört test ordít,
Kínban fogant melódiát
Daloljatok az Úrnak!

Míg harsog tépett bőrötök
S félrefordul örötök
Mert nem bírja nézni a kint,

Daloljatok az Úrnak!

Csikorgó fogakkal,
Szoruló torokkal,
Nyelv nélkül hörögve,
Daloljatok az Úrnak!

Ha megőrjít a fájdalom,
Ha átok ül az ajkakon,
Feneketlen börtön mélyén
Daloljatok az Úrnak!

Bőrágyon és vérpadon
Dal fakad az ajkakon,
S ha leköpi a csőcselék,
Daloljatok az Úrnak!

Ha holnap vár a bakó,
Ha fejünk felett a bitó,
Ha a gépfegyver halált okád,
Daloljatok az Úrnak!

A győztesek mi vagyunk,
Örök koszorút mi kapunk,
Zengő szóval, harsogóval
Daloljatok, daloljatok az Úrnak!

1950 április 2.

A Stóla megkötötte hát kezed,
Mától Horváthné a neved,

Egyedül az élet is fáj,
Párosával nincs akadály.

S számomra minden remény elveszett. Fáj a magány, fáj, fáj ...

Tudnom kellett már régóta,
Elmondad már írva, szóban,
Hívtatok a kézfogóra—

Reménykedtem csodákban,
Hittem visszavonásokban,
Itt maradtam magányomban.

Csak ne lennék oly egyedül,
Jönne egy szív kísérőmül—
Fáj itt belül kegyetlenül ...

Kezdődik az éjjel-óra,
Tán most dőlsz le nyugovóra
A kedveskedő, hívó szóra ...

Ó Uram, még hány esztendő,
Hány temetés, hány esküvő,
Hány kenet és keresztelő,

Míg majd én is boldog leszek,
Míg egy szűztől esküt veszek,
Vagy míg Nálad megpihenek?

Esküvői köszöntő

Most, hogy életutad fordul,
Nem maradok ki a sorbul,
Mely szerető jó tanáccsal
—Hamuba sült pogácsával—
Indít útnak, láthatod.
A tanácsok bölcs tanácsok
S rigmusaim jó rigmusok —
Én szerintem ...
(Annyit mondok közbevetve,
Fűzfaköltő verseit,
Ifjúasszony főzetit,
Bolond bölcsnek remekit
Meg ne kóstold, kérlek kérve,
Mert fejfájás, hascsikarás
Lesz a vége, semmi más!)

Útra indulva most párban
—Erős szikla élet-árban—
Építsétek fészketek.
Legyen puha, legyen meleg,
Hogy kik jönnek, eljövendők
—Sok örömed legyen bennök—,
Míg lassanként szárnyrakapnak
Erős várban lakjanak.
Ami kívül, az nem fontos,
Ami terv volt, mind bolondos,
Egy terv van csak:
boldogságtok.
Móka, dal és nevetés
Mind szolgálják ezt az eszmét;
Az a dal is szebben fakad

Így hallgasd hát szavaim:

Mit bölcsőnek dúdol ajkad,
Evangéljom az a mese,
Mely gyermeklélek kenyere!

Éljetek hát boldogságban,
És az utat végig párban
Járjátok meg. Úgy legyen!

1950-4

Önkritika

Elismerem, fura vagyok,
Ahogy élek, ahogy mozgok,
Fura szavak, miket mondok,
Dehát én már ilyen vagyok.

„Szeretném, ha szeretnének,”
Mégis, lányra rá sem nézek,
Nem udvarlok, nem beszélek,
Így aztán csak magam élek.

Általában az emberek
Bolondok, ha szerelmesek,
Én, mióta nem szeretek,
Majd az autó alá megyek.

Más kárából nem tanulok,

Mint teszik azt más okosok,
Mérhetetlen buta vagyok:
„Nincs’ szekerek után futok.
Így élek míg észhez térek,
És udvarlok, és beszélek,
Hogy, ki hallja, minden lélek
Azt mondja majd: szeretnélek!

1950

Ballagásra

Az Alma Mater termein
Hosszú nyolc év után
Ballagunk csendben, szótlanul.
Egymásután, egymásután.
Az órák, évek végetértek,
Az Alma Mater elbocsájt,
Szemünkben búcsúkönnyek égnek:
Az Alma Mater elbocsájt.
A kapú lassan becsukódik,
Az Élet várja harcosát,
És lesz a játék harc és munka,
Így lesz a gyermek férfivá.
(Az Alma Mater kapuin,
Hosszú nyolc év után

Ballagunk csendben kifelé,
Egymásután, egymásután...)

1950

Köszöntő egy banketten

Köszöntőt mondani – ma; nehéz feladat:
Legyen benne móka, szerető gondolat,
Szálljon lelkem végig nyolc évnek napjain,
Gyerekcsínyek útján, noteszek lapjain,
Mondja el a hálát, köszönést rebegjen,
Főleg pedig mindezt csak nagyon röviden!

Karcsi bácsin kezdem, drága jó Apánkon,
Nem láttunk mi szigort soha az arcodon,
Apánk voltál mindig, szerető mesterünk,
Bocsáss meg, ha Tőled igen messze estünk!
Nem búcsúzunk Tőled, csak viszontlátásig
Drága emlékedet elvisszük a sírig.
Méltók leszünk Hozzád, méltatlan fiaid,
Így élnek majd soká tanító szavaid

Osztályfőnök urunk, Neked mit is mondjak?
Bocsánatot kérjek, vagy tán hálát adjak?
Ígéretet tegyek? Mit mondjak először?
Tudod Te már mindezt, úgyszólván kívülről!
Minden évben mondtuk, meg sose tartottuk,
Évről-évre bizony Veled rútol bántunk.

Tudom, hogy megbocsájtasz, hisz jól ismeresz minket,

Engedetlen külsőnk, szerető szívünket,
 Nem voltál tanárunk, barátunk tartottunk,
 Tied volt örömünk, sírtál, hogyha sírtunk.
 Természetes dolog, Tőled sem búcsúznunk,
 Sűrűbben, ritkábban majd nyakadra járunk.

Így zárjuk szívünkbe minden tanárunkat,
 Mindazt, ki növelte gyenge tudásunkat.
 Nem mondom el nevük, itt vannak közöttünk,
 Kár, hogy össze immár utoljára jöttünk.
 Elzárjuk szívünkbe mélyen az emlékük,
 Ha üres még fejünk, az nem az ő bűnük.

Kezdődjék az ének, zengjen vígan dalunk,
 Most látom csak: elhült már a borunk.
 Emelem poharam jó tanárainkra,
 Gondoljanak néha érett fiaikra!
 Nem feledjük őket mi sem, míg csak élünk,
 Jó Isten áldása legyen mindig velük! 1950-06

Beszélgetés

Ha úgy érzed, mindenki elhagyott,
 Ne feledd, vannak még lovagok,
 Kiknek szent az adott szó,
 Lelkük tisztaságra vágó!

Nézz hát körül, ismerj rá valahára
 A lovagok liljomos hadára,
 Érted vívják nehéz, súlyos harcuk,
 Érted szent igába hajtják kemény nyakuk.

*„De néha úntta lesz a tiszta élet,
 Néha elvész minden lelkület,
 Bizony, eljön még az a nap,
 Elhagy végleg minden lovag.”*

Ha úgy érzed, mindenki elhagyott,

Ha azt hiszed, nincsenek lovagok,
Ne feledd, a tágas nagyvilágban
Közel-távol sok-sok jóbarát van!

Mint örült szélvész pörgő ördögszekért
Hajszol a sors. És hát azért,
Ha nem is írnak, nem is mondják szóval,
Veled vannak szívvel, gondolattal!

*„Pérez vagy nyomor, öröm, bajok,
S máris szűnnek a barátságok.
Sötét árny áll mindig közénk,
Nő vagy szülő, bűnök, eszmék...”*

Ha úgy érzed, mindenki elhagyott,
A leghűbb lovag, mind a jóbarátok,
Ha már nincs semmi kedved az élethez,
Szaladj, rohanj az ős Természethez!

Örök anya meleg öle vár ott,
Elmondhatod, ami fáj, mi bántott,
Elpihenhetsz puha, anyai testén,
Álmodozhatsz csendes, tiszta estén...

*„De nyirkos ősszel sárbafullad,
Baltazajtól elpusztulhat
Minden szépség, Istenremek,
Tönkreteszik az emberek!”*

Ha úgy érzed, mindenki elhagyott,
A leghűbb lovag, mind a jóbarátok,
Ha erdő, mező, hegy, völgy be nem fogad,
Az eljövőknek ajánld fel magad.

Mert valahol egy szív régen szeret,
Valaki téged már régen keres,
Kezét nyújtja, úgy vár szavadra,
Karikagyűrűt készít ujjadra.

*„És ha soha meg nem lelem?
És ha durva lesz majd velem?
Hogyha megcsal? Mi lesz akkor?
Szerelmemben nem bízhatol!”*

Ha úgy érzed, mindenki elhagyott,
A leghűbb lovag, mind a jóbarátok,
Ha erdő, mező, hegy, völgy be nem fogad,
S ha már szerelmed is megtagad,

Eredj, fuss a sziklás Golgotára!
Menj ahhoz, kit átkos keresztfára
Szegzett a vérszomjas gyűlölet.
Segíts vinni a súlyos, győztes Keresztet!

Benne bízhatasz; végig elkísér.
Édes szerelmet ad vad gyűlöletért,
Felemel, ha nehéz úton nagyot buktál,
Megbocsátón átölel, ha vakságodban belérúgtál...

1950

Szürke őszi napon

Ha lomha őszi köd
A hegyekből leszáll,
S minden szépet beföd,
Minden utat eláll,
Mely felfelé vezet;
Ha kedvenc madarad
Délfelé elrepül,
S az egész dalos csapat

Gondold meg:
Jön már az új tavasz
Mely bimbóból virágot
fakaszt.
–Harasztból lesz a televény –
Tavasszal újra csupa fény,
Csupa dal és ragyogás,
Csupa ifjú harsogás,

Elhagy hűtlenül,
 És más hazát keres;
 Ha hervad a virág,
 Mely vigaszt adott,
 Ha szürke a világ,
 S az öröm elhagyott,
 S el minden jóbarát;
 Ha nem találsz vigaszt
 Erdőn, hegy-völgyeken,
 S a zörrenő haraszt
 Röpítve éveken
 Semmi-célt mutat;
 Ha érzed: a teher
 Lehúzza válladat,
 A fáradtság lever,
 S elmetszi szárnyadat
 Mely repülni akar:

Nagyratörő indulat,
 Magasröptű akarat
 Terem majd e sártekén.
 Visszahozva madarat,
 Bimbót, napsugarat,
 Nótát, dalt és nevetést,
 Kipattantva zöld vetést
 Újra jön már tavaszunk!
 És lám,
 Már is vígan nevetünk
 Pedig még csak —
 teletünk...

1950

1950-51 év fordulóján

Szilveszter-éj felénél álljunk meg egy szóra
 Hol ó év, új év kezét fog egy pillanatra.
 Búcsúzik ó évünk: elmúlt minden napja,
 Sok öröme nem volt, annál több a baja.
 Holtának örülünk, megcsalt rúttal minket,
 Mit kértünk, elhagyta, s hozott, mi nem kellett.
 Új évnek hajnala, mi ó évnek alkonyat,
 Adjon Isten szebbet, jobbat, békésebbet, boldogabbat!

Napok hosszú sora, hetek és hónapok,
Nevető örömök, bánatok és bajok ...
Halál és születés: ez volt egész évünk,
Köszönjük, mint csodát, hogy még mindig élünk
Elmaradtak sokan; jöttek újak, mások,
Megnyílt az anyaméh és nyílottak árkok.
Új esztendőz várunk ... Vajjon mit is hozhat?
Adjon Isten szebbet, jobbat, békésebbet, boldogabbat!

Szilveszter-éj felénél megálltunk egy percre,
Elmultat temetve, a jövőt keresve.
Millók állnak velünk: vámosok és szentek,
Hogy indulás előtt a jövőbe pillantást vetnek.
Új év! Tőled várja mind a boldogságát,
Megtérült javakat, fizető adósát,
Behajtott tartozást, véres jutalmakat —
Isten adjon szebbet, jobbat, békésebbet, boldogabbat!